

Rozjímanie na piatok 28. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 28. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: svedčiť o
pravde skutkami; úprimnosť v
duchovnom sprevádzaní;
základy duchovného života.

V JEDNOM Z TÝCHTO kázaní pred
veľkým zástupom, kde sa okolo Ježiša
tlačili tisíce ľudí, Pán varoval svojich
učeníkov: „Chráňte sa kvasu
farizejov, čiže pokrytectva“ (Lk 12, 1).
Farizeji boli v skutočnosti ako
„vybielené hroby“, ktoré zvonku
vyzerajú pekne, ale vo vnútri

obsahujú len smrť. Svojím správaním skrývali pravdu alebo ju maskovali dvojíťmi úmyslami. Ich činy boli kontaminované pýchou, pretože sa viac starali o to, aby zapôsobili na ostatných, ako o to, aby im slúžili.

Potom, čo ich varoval pred nebezpečenstvom pokrytectva a prefíkanosti, Majster pozval svojich učeníkov, aby neustále žili v pravde: „Veď nič nie je skryté, čo by sa neodhalilo, a nič nie je utajené, čo by sa neprezvedelo. Lebo čo ste povedali vo tme, bude počuť na svetle, a čo ste pošepli v izbách do ucha, bude sa rozhlasovať zo striech“ (Lk 12, 2-3). Ježiš, ktorý sa nazýva „cesta, pravda a život“ (Jn 14, 6), nám ukazuje pravú cestu k dosiahnutiu Božieho kráľovstva: prijať pravdu je spôsob, ako nájsť lásku, je to cesta, ktorou kráčame k pravej slobode. Bez pravdy nie je cesta ani život. Naopak, hľadaním pravdy nachádzame vieru a lásku,

lebo pravda je v konečnom dôsledku osoba: sám Ježiš Kristus.

Žijúc ako Božie deti a preukazujúc svoju lásku k druhým, svedčíme o tej pravde, ktorú vtelil Ježiš. „Spýtajme sa sami seba: akú pravdu svedčia skutky nás kresťanov, naše slová, naše voľby? (...) Kresťania nie sme výnimoční muži a ženy. Sme však synovia a dcéry nebeského Otca, ktorý je dobrý, nesklame nás a vkladá do našich srdc lásku k bratom a sestrám. Táto pravda sa nevyjadruje toľko slovami, je to spôsob bytia, spôsob života a vidieť ju v každom skutku“[1].

.....

KEĎ SA svätého Josemaríu opýtali, aká je jeho najobľúbenejšia ľudská cnosť, odpoveď bola vždy rovnaká: úprimnosť. V jeho spisoch sa často vyskytujú odkazy na túto cnosť, ktorú

stavia do centra duchovného rozvoja kresťana, ktorý chce nasledovať Krista uprostred sveta. Napríklad píše: „Prosil si ma o radu, ako obstať vo svojich každodenných zápasoch. Ja som ti odpovedal: keď budeš otvárať svoju dušu, povedz najprv to, čo by si nechcel, aby sa niekto dozvedel. Takto bude diabol zakaždým porazený. — Otvor svoju dušu dokorán, jasne a jednoducho, aby slnko Božej lásky vstúpilo až do jej posledného kúta!“[2].

V evanjeliu nachádzame mnoho ľudí, ktorí po tom, čo zverili Ježišovi svoje obavy a slabosti, našli nový impulz vo svojom živote. V duchovnom sprevádzaní máme brata, ktorý kráča po našom boku a pomáha nám lepšie spoznať samých seba, snažiac sa vrhnúť trochu svetla na veci, ktoré sa nám dejú, aby sme objavili, čo nám Pán chce povedať.

V duchovnom vedení sa úprimnosť netýka len rozprávania o veciach, ktoré sa nepodarili. Toto *otvorenie duše* súvisí aj s prejavovaním našich najhlbších citov a túžob. Na to je v prvom rade potrebná úprimnosť voči sebe samému. Objavovanie tejto vnútornej dimenzie skutočností, ktoré nás tešia a zarmucujú, nám poskytuje cenné poznanie, pretože nám ukazuje, kde je naše srdce. A to „vyžaduje schopnosť zastaviť sa, *vypnúť autopilota*, aby sme si uvedomili, ako konáme, aké pocity v nás prebývajú, aké opakujúce sa myšlienky nás ovplyvňujú, často bez toho, aby sme si to uvedomovali“[3].

ÚPRIMNOSŤ ŽIVOTA je zlučiteľná s chybami a nedostatkami, pretože nás motivuje, aby sme ich neskrývali a snažili sa ich napraviť. Pre svätého Josemaríu mala táto jednoduchosť

hlboké evanjeliové korene: „Pozri sa: apoštoli aj pri všetkých svojich zrejmých a nepopierateľných slabostiach boli úprimní, jednoduchí... priehľadní. Aj ty máš zrejmé a nepopierateľné slabosti. — Kiež ti nechýba jednoduchosť“[4].

Zakladateľ Opus Dei venoval jeden zo svojich *listov* téme pokory v duchovnom živote. V ňom povzbudzoval svojich synov, aby si uvedomili, že majú slabosti, a aby sa nebáli slabostí, ktoré môžu zažívať. „Nechceme sa klamať: budeme mať slabosti. Aj keď budeme starí, budeme mať tie isté zlé sklony ako vo veku dvadsať rokov. A rovnako bude potrebný asketický boj a budeme musieť prosiť Pána, aby nám dal pokoru. Je to neustály boj. *Militia est vita hominis super terram*. Ale pokoj je práve vo vojne. Pokoj je dôsledkom víťazstva!“[5].

Dodával tiež, kde nachádzame základy, na ktorých môžeme postaviť náš boj o svätosť. „Pre nás je tou skalou toto: zbožnosť, Božie synovstvo, odovzdanie sa do Božích rúk, úprimnosť a uvedomenie si neustálej reality bežného života: *Milujem ťa, Pane, moja sila. Pán je moja skala, moje útočisko a môj osloboditeľ*“ (Ž 18, 2-3)[6]. Keď sa cítime ako deti, vieme, že Boh nás vždy sprevádza a stará sa o to, čo potrebujeme. A spolu s ním je tu naša Matka, ktorú môžeme prosiť o pomoc, aby sme mohli žiť s istotou milovaných detí.

[1] František, *Audiencia*, 14-XI-2018.

[2] Svätý Josemaría, *VyhŇa*, bod 126.

[3] František, *Audiencia*, 5-X-2022.

[4] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 932.

[5] Svätý Josemaría, *List 2*, bod 10.

[6] *Ibid.*, bod 7.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/piatok-28-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/piatok-28-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (31.03.2026)